

הזרוע והלחיים פרק עשירי חולין קלא.

מסורת הש"ס

(א) [ניתן מד.] (ב) [פי]
שלקח אדם עובד טובים
באותם שלא דיון. ערוך
ופי כפרסיו. (ג) לקמן
קבל. (ד) חספסח דלפני
מרי. (ה) חספסח דלפני
פי. (ו) רש"י מ"ז.
(ז) ל"ל ששנפ. רש"י
(ח) [ממדר ה.] (ט) [ב"ק
קט.]. (י) [ממדר ה.].
(כ) [שם.]. (ל) כפ"ח: לשכר.
(מ) ל"ל ונתח.

תורה אור השלם

1. וכרמך לא תעול
ופרט כרמך לא תלקט
לעזי ולגר תעזב אתם
אני ה' אלהיכם:
ויקרא יט י
2. כי תבצר כרמך לגר
תעול אחריו לגר
ליתום ולאלמנה יהיה:
דברים כד כא
3. כי תחבט יותך לא
תפאר אחריו לגר
ליתום ולאלמנה יהיה:
דברים כד כ

גליון הש"ס

גם' אי אקירי קען. ער
שטעט דא ד' ע"ה תוס'
ד"ה טולן:

מוסף ראשון

חייב לעשר. עליה
דחי כמור (ג'ס'ו' מדר).
נחמן. וקח. לכהן. וזין
הטעם מוכח לו כלום.
לפי שלא מוכר לו את
המתעט חתמא (לקמן)
קדח: ובעיני' ב'ק' קסו'.
לקח הימנו במשקל.
הסתא ודלי וזין ליה
(לקמן שם). ומנכה לו
מן הדמים. משפטיה
וזו הנהיג במתנותיהם
והדין על הטעם (שם).
באפירות. הפסד (שם).

דאס לידיה. דען: בעטלייז. שוועד העלל אלז: מי שוועד
דעין. וזע בעס מן העפער שער קעס. ליא שמער לו את העלל לזכות
במרומה שבו: אס בעוזבו. שיה מייד לו דער קלוב ממון: מייד לעשר.
ממקום אחר וליתן לכהן שער הוא כמוכר: ואס באנפרות. בעפעס

ועל חנם פטור מלעשר. קמתי מיהא אסא
בתיבוי חייב לעשר אלאה יז לו תובעין
דמי לאו דינא הוא שישלם לו על כרחו
מאי חיוב מהו איכא הלא שם גביה
מזרי: **שמי** הנה דקא **משפטי** ליה.
הסם לאו בזהאא דיינין מן זה אלא
חיובא בעלמא שכאר חיובי משפחות
ומיוזב דמי איכא עליה דהא משמתי
ליה כלומר משמתי הוא זה שגריה
כחם לפרוע מעות: **א"ל** נטבת:
מכור לי בני מעיה. בני מעיה של פרה
זו: והיו **בן מסונס**. הקבה: **נוטן**.
לוקח זה לבן: **ואין**. המוכר מנכה לו
ללוקח מן הדמים שחייב היה יודע
הלוקח המנחות שזה לא למר לו
הקבה: לקח הימנו **במשקל**. הליטרא
קר וכן ושלג לו הקבה: **נוטן**. לו
לוקח לבן: שחייב הגול אללו ואריז
הלשיר: **וסבחה יכבה לו** מן הדמים. ע"ל
כרחו שמכר דבר שאינו שלו: **ואמאי**.

ונתן לכהן ליהי כמזיק כו' : **ספשה**
נכסי כהן לא ידעיה היכן שניה
 ובספרים אלה כתובה בשום ומואל
 וכן ט"ו ומתנת כהונה שכולן נכסי כהן
 לגשות כהן כל דרבי התרומה ותרומת
 מעשר ותרומת מעשר של דמאי והחלה
 והבכורים ורשית הגז ומתנות של חולין
 ושל קדשים והקדן והחומש של גזל הגר
 ושדה אחוה ושדה תרומים ובכור שדה
 וטו ופסיון ופסיון פטר חמור
 ונראה בעיני שכולן שנים זה וחשיב
 תרומה ותרומת מעשר והדמאי ותלה
 כחלה דכלוה תרומה מינה ובכור
 פסיון וטו פסיון פטר חמור כחלה
 וקדן וחומש דגזל הגר חלה וטולה
 הק מתנה לכהן הן ולקמן בפירקין
 ודף קנ"ג: חשיב כל ד"ד מתנות
 כהונה הנזל אל הגר ונשבע לו
 הנה הגר ואל"כ הודה ונשבע לו
 לחמר כחמנה ואם אין לחם גזל וגו' :
 וי"ט כ' אלס בישראל שאין לו גזלים
 אל"כ זה גר שמה ואין לו ויחשיב ויחשיב
 האלס המושב לה' ונחלה בפרק
 האלס בנ"ק ודף ק"ה: האלס הן קרן
 המושב הן חומש דגבי נשבע לשקר
 בפקדון או בגזל כתיב ביה חומש בין
 בגזל חסירו בפרשת ויקרא וכן בין בגזל
 הגר בפרשת נשא : **למה אמרו** : למאי
 לכהן : **וה' וס"ט** : א"ע ש"ט אל"כ לחסילה
 ולא לכהן ש"ט ליד אילני וליני

מגמגם למחי' תינייה הואיל ותנא דלפ' בהמה טמאה נוקח מהן: **טפיק**
מקבא. כשהיו העיקות מוליטין הורעו והלמים והקבץ לבסוף חוטפס
מדידיה: **לם טפסייה**. לא ד' דכשהוא שזוט א' כהמנו לאו אנו רופין
אזונו לם ממנות לבסוף אחר: **לם מייחנא נמי טפיק**. במתייה: **אזו**
מחי' דעמיה דאמר לם טפסייה דלא שקלינן מיניה דמשמע עינייה יוליגן
לכופו לכך ומנעין אנו: **אי איקרו עס נשקול מיניה**. דהא מאת העס
מאת וזבחי הוצה כחצי (דברים יט) ואי לא איקרו עס רחמנא פטריה
ומחי' עיבותא עבדינן גבייה: **מספקא ליה**. לרב ומאסא ספיקא פטר
ואי דהמנונא ממדירו עליו הראיה: **לסא טפסייה**. דרר דהמפקא
ליה: **ד' מנסות עניי**. הטהרות בכרס ואילו הן: **הפרט והעוללות**
דכתיב (ויקרא יט) וכדברך לא תעולל ופטר כדברך לא תלקט ובתם'
פאה (פ"ו מ"ד) מפורש איו היא עוללות כל שאין לה לא כתף ולא נתף:
והשמה

דאטו לידיה בטבליהו וקסבר האי תנא מתנות שלא הורמו כמי שהורמו דמין תא שמע ⁶הרי שאנסו בית המלך גרנו אם בחובו חייב לעשר אם ⁷באנפרות פטור מלעשר שאני התם דקא משרשי ליה תא שמע ⁸אמר לו מכור לי בני מעיה של פירה ויהי בהן מתנות כהונה נותנן לכהן וזאינו מנכה לו מן הדמים לקח הימנו במשקל נותנן לכהן ומנכה לו מן הדמים אמאי ליהוי כמזיק מתנות כהונה או שאכלן שאני התם דאיתנהו בעיניהו ת"ש חשעה נכסי בהן תרומה ותרומת מעשר וחלה ראשית הגז ומתנות והדמאי והבכורים והקרן והחומש למאי לאו להוציאן בדיינין לא ⁹לכדתנן למה אמרו נכסי בהן ¹⁰שקונה בהו עבדים וסורסות ובהמה ממאה וכלל

חוב נוטלן בחובו ואשה בכחובתה וספר תורה ההוא ליואה דהוה חטף מתנתא אתו אמרו ליה לרב אמר להו לא מסתייה דלא שקלינן מיניה אלא מיהטף נמי חטף דרב *א' איקרו עם משקל נמי לשקול מיניהו אי לא איקרו עם רחמנא פטרינהו *מספא ליה אי איקרו עם אי לא איקרו עם יתיב רב פפא וקאמר לה להא שמעתא אייתיביה רב אבין בר אבין פפא *ארבע מתנות עניינן שבכרם הפרט והעוללות והשכחה והפאה ושלש שבתבואה הלקט והשכחה והפאה שנים שבאילן השכחה והפאה *כולן אין בהם טובת הנאה לבעלים ואפילו עני שבשיראל מוציאן מידו *מעשר עני המתחלק בתוך ביתו יש בו טובת הנאה לבעלים ואפי' עני שבשיראל מוציאן אותו מידו ושאר מתנות כהונה כגון הורוץ והלחים והקבה אין מוציאן אותן * (מידו) לא מכהן לכהן ולא מלוי ללוי ארבע מתנות שבכרם הפרט והעוללות והשכחה והפאה דכתיב *ויכרמך לא תעולל ופרט כרמך לא תלקט וכתיב *כי תבצור כרמך לא תעולל אחרך אמר ר' לוי אחרך זו שכח פאה גמר אחרך אחרך מזית דכתיב *כי תחבט זיתך לא תפאר אחרך ותנא דבי ר' *שמעאל שלא תמול תפארתו ממנו שלשה שבתבואה הלקט השכחה

[illegible]

דעתו לייצג בטנציליהו וקסבר האי תנא מתנות שלא הורמו כמי שהורמו דמיין. ומשעת הרמא ואלין היינו מבי אמו לדיה אפילו בטנציליהו וא"ת אמאי לא משני דפססו דברייתא דקמי פטור מן התשומין היינו דאמו ליד כהן בטנציליהו וקסבר האי תנא מתנות

שלא הורמו ללא כמי שהורמו דמין ומש"ה פטור דאין לו לכהן אלא משעת הרמה ממנו ויחא טפי דהוי לכוין הרמה דוקא וי"ד הוי מוקי על הכי אל לא היה מדוע הדיוק בלא הרמה הרמה ואילן משלם דהא פשיטא דמשלם כיון דלחא ליד כסן והורמו אצל השמא עיקר הכרימאא משמיענו דמוק ממנות הכונה לאו שאכלן פטור דיוקא קמ"ל דלע"ג דלחא לידה א' כצנליהו חייב דכמי שהורמו דמין:

שאני התם דקא משהרשי' היה צמקוס וזו הניח לו המלך שחר ממון וזאם חמלמר מנמנום כהונה כשאכלם משמשרי' ליה צמקוס זה לא אכל דבר אחר ואמאי' פטור וי"ל בלא דמי לאנשו ציח המלך גרנו דתחמיהו לא לקח משלו אכל אכל אפשי' בלא משמשרי' ליה שהיה מתענה:

חב"י (יח"ב) כפ"י ח"י שבועה נכס
 בהן, ואלו חשיב הכל כל כ"ד
 ממונת כסונה דחשיב לקמן פסדן
 (דף קנ"ג): דלא חשיב הכא אלף כי
 דלספורים לזרים והם ממון כהן והא
 דחשיב ממונת אל"פ שמונתות לזרים
 משום דעבלי ודמו לתרומה דלחמור
 לקמן (קנ"ג): אל"פ דלית לנפלה מי
 היינו דלא הוי כחכול עבלים חל מ"מ
 איסורא איכא לחכול מנהמה שלא
 הורמה ממונתיה ח"י לא חשיב
 מידי דבר אכילה ח"י דלא חשיב כבור
 משום דלחמי לאו רב אכילה הוא
 שצריך שחיטה: **מעשר** עני
 ההתחלק בתוך הבית, דוקא נקט
 המחמלק בתוך הבית דשני דיני מעשר
 הם אחד מחמלק בתוך הבית ואחד
 מחמלק בתוך הגרנות כדמשמע
 כפ"י דנדרים (דף סד): ואותו המחמלק
 בתוך הגרנות ח"י לנעלים כי טובת
 הגנה אלמא צדקות המחמלק בתוך
 הבית ובפסרי מפרש להו מקדשיו כמו
 אחד אומר מקדש שלש שנים תוהא
 את כל מעשר תבואתך ויהנות אלמא
 צריך להניחו בגורן ובאין עניים ויטעלו
 צדק וכוונת אחד לזרי כי תכלה
 לעשר וגו' ונתת לווי וגו' אלמא
 בתוך הבית מחמלקו מדחשיב ויהנות
 הא כ"ד עד הפסח שהוא זמן גשמים
 ואם נמינו בתוך נפסד מחמלקו בתוך
 צדקו וזה מעשר עני המחמלק בתוך

היה מכתב ואיך שהוא ימי הקץ מיתו בחוק גדרות ועניי
האם וטועני אחר: יש בו טובה רבה בעיני. מראה דבר
שבו טובה הגדלה בעליהם אפילו בא עני ולקחו מויליו מידו
בדבר שאין בו טובה הגדלה בעליהם לקחו אין מויליו מידו ומיהו
אם לא לקחו ובה עני ושאלו ממנו אם יראה לא יתן לו דקר ליה לעיל
ממנו שאין לו תובעין ואם היה צריך ליתן לתובעו א"כ היה יש לו
תובעין: **גמרא** אחרך אחרך בית. ואפי' דלשעריה למכתב
ולא היה מופנה גלי מילתא בעלמא אדמו שיש בזה אחרך פסח
י"ג כי בזה אחרך פסח ולא היה ממש היה אי ממשית פסחה
בשלוש אחרך ש"מ לג"ש אחא וי"ע למה לא גמרין בג"ש דלחריך
ולמה פטו בזה כמו בזה ויהי לענין עוללות לא אפשר למילך
הנאלין דלא שייך ביה אחאו עוללות כל שאין לו לא כתף ולא נתף:
בבב

עין משפט
גר מצוה

א [מתי] מ"ו מהלכות
מנעם הלכה ו':
בז ב מתי ס"ד מהל'
בטרוס הל' י"ד
ו'פא' מהל' בטרוס הל' ג
סנב עשין קנב ריא
טושיע י"ד ס' קא סעף
ו' ו'פ' שו סעף ו'
בז ב מתי מ"ט מהל'
בטרוס הל' טושיע
י"ד ס' קא סעף ג'
י' ד מתי פ"א מהלכות
מנעם עשין הל' ו':
י"ח ד מתי ס' הלכה ח:
ו' ד מתי ס' הלכה ח:

שימה מקובצת

6] בטלליהו חייב דמי
שהוריו דמיין ועוד ילל
דאחו ליידי בטלליהו
וקסבר מנות של הרומ
כמי שהוריו דמיין הלכך
אם אכלן אחר הרמה חייב
שכבר זכה בהן הכהן וא
קודם הרמה פטור דגזיר
המכשיר דאין לו בהן א
משתתף הרמה ואילך עד
שהוברר חלק של בהן
ומיהו אחר הרמה אהניא
אח דאמא ליידי שוכה
בהן הכהן וממנו הוא,
ה"א"ש ילל: